

Sag T-142/03

Fost Plus VZW mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Annulationssøgsmål — søgsmål anlagt af en juridisk person — retsakt, som berører denne individuelt — beslutning 2003/82/EF — mål for genanvendelse og genvinding af emballage og emballageaffald — direktiv 94/62/EF — afvisning«

Rettens kendelse (Tredje Afdeling) af 16. februar 2005 II - 593

Sammendrag af kendelse

- 1. Annulationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — beslutning, som bekræfter en medlemsstats overskridelse af de mål for genanvendelse og genvinding, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 94/62 — søgsmål anlagt af en virksomhed, der håndterer husholdnings-emballageaffald — afvisning*

(Art. 230, stk. 4, EF; Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF)

2. *De Europæiske Fællesskaber — domstolskontrol med lovligheden af institutionernes retsakter — almen gyldige retsakter — forpligtelse for medlemsstaterne til at fastsætte et fuldstændigt retsmiddelsystem, som gør det muligt at sikre overholdelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse — anlæggelse af annullationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, når nationale processuelle regler udgør en uovervindelig hindring — udelukket*

(Art. 230, stk. 4, EF)

3. *Annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — fortolkning contra legem af betingelsen om, at den pågældende skal være individuelt berørt — ikke lovligt*

(Art. 230, stk. 4, EF)

1. En virksomhed, der håndterer husholdningsemballageaffald, og som i forvejen er godkendt af de belgiske myndigheder, er ikke individuelt berørt af en beslutning fra Kommissionen, som bekræfter en medlemsstats overskridelse af de mål for genanvendelse og genvinding, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 94/62 om emballage og emballageaffald, og som gælder for samtlige emballagematerialer og for alt emballageaffald.

For det andet bevirker den omstændighed, at sagsøgeren har en stor andel af markedet for husholdningsemballage, at sagsøgerens hovedaktivitet er indsamling og genanvendelse af husholdningsemballageaffald, og at bøden derfor er både større og mere sandsynlig, end den ville være for andre virksomheder; ikke, at sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede beslutning. De økonomiske konsekvenser, som en sagsøger påstår at have lidt som følge af en omtvistet bestemmelse, er nemlig ikke i sig selv tilstrækkelige til at individualisere sagsøgeren i forhold til en almen gyldig standard, heller ikke selv om ophavsmanden til retsaktens konsekvenser.

For det første berører den pågældende beslutning nemlig alene sagsøgeren i dennes objektive egenskab af økonomisk beslutningstager på emballageområdet på samme måde som enhver anden økonomisk beslutningstager, som aktuelt eller potentielt befinder sig i den samme situation.

For det tredje er den omstændighed, at Kommissionens beslutning er baseret på, at sagsøgeren har forpligtelser, og på oplysninger vedrørende sagsøgeren, kun

tilstrækkelig til at individualisere sagsøgeren, såfremt en hensyntagen til sagsøgerens situation følger af de relevante retsakter. Dette ville være tilfældet, hvis Kommissionen i henhold til specifikke bestemmelser var forpligtet til at tage hensyn til konsekvenserne for visse borgeres situation af den påtænkte retsakt, således at denne omstændighed kunne individualisere disse borgere, og tillige hvis de relevante bestemmelser gav den pågældende ret til at deltage i den administrative procedure.

For det fjerde forholder det sig således, at medmindre andet udtrykkeligt bestemmes, kræver hverken proceduren for udarbejdelse af generelle retsakter eller de generelle retsakter selv i deres egenskab af almen gyldige foranstaltninger deltagelse i medfør af fællesskabsrettens almindelige grundsætninger af de berørte personer, da disses interesser anses for repræsenteret af de politiske instanser, som har til opgave at vedtage de nævnte retsakter. Herefter kan sagsøgeren ikke af princippet om god forvaltningsskik udlede en proceduremæssig rettighed, der kan medføre en ret til at anlægge et annullationssøgsmål.

2. Selv om det påhviler medlemsstaterne at fastsætte et retsmiddel- og procedure-system, som sikrer overholdelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, kan formalitetsreglerne i artikel 230 EF ikke fortolkes således, at der kan anlægges et annullationssøgsmål, når det efter en konkret undersøgelse fra Fællesskabets retsinstansers side af de nationale processuelle regler kan godtgøres, at disse regler ikke tillader borgerne at anlægge en sag om gyldigheden af den anfægtede fællesskabsretsakt. Der kan ikke anlægges direkte annullationssøgsmål for Fællesskabets retsinstanser, selv om det efter retsinstansernes konkrete gennemgang af de nationale processuelle regler kan godtgøres, at disse regler ikke giver borgerne mulighed for at anlægge sag til prøvelse af den anfægtede fællesskabsretsakt. Et sådant system ville nemlig forudsætte, at Fællesskabets retsinstanser i hvert enkelt konkret tilfælde undersøger og fortolker den nationale procesret, hvilket går ud over den kompetence, de er tillagt med hensyn til kontrollen med fællesskabsretsakternes lovlighed.

(jf. præmis 76)

(jf. præmis 51, 52, 55, 61, 70 og 71)

3. Selv om betingelsen om individuel interesse, der er fastsat i artikel 230, stk. 4,

EF, skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse under hensyntagen til de forskellige omstændigheder, som kan individualisere en sagsøger, kan en sådan fortolkning ikke føre til, at der bortses fra den omhandlede betingelse, som er udtrykkeligt

fastsat i traktaten, uden at man derved ville overskride de beføjelser, Fællesskabets retsinstanser er tillagt ved traktaten.

(jf. præmis 77)